

EUROPA-PARLAMENTET

2009 - 2014

Mødedokument

11.11.2010

B7-0616/2010

FORSLAG TIL BESLUTNING

på baggrund af Kommissionens redegørelse

jf. forretningsordenens artikel 110, stk. 2

om klimakonferencen i Cancún (COP16)

Karl-Heinz Florenz

for PPE-Gruppen

Dan Jørgensen

for S&D-Gruppen

Corinne Lepage

for ALDE-Gruppen

Satu Hassi

for Verts/ALE-Gruppen

Miroslav Ouzký

for ECR-Gruppen

Bairbre de Brún

for GUE/NGL-Gruppen

RE\839029DA.doc

PE450.441v01-00

DA

Forenet i mangfoldighed

DA

Europa-Parlamentets beslutning om klimakonferencen i Cancún (COP16)

Europa-Parlamentet,

- der henviser til De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC) og den dertil hørende Kyotoprotokol,
- der henviser til den 15. partskonference (COP15) under UNFCCC og den femte samling i den partskonference, der tjener som møde mellem parterne i Kyotoprotokollen (COP/MOP5), som afholdtes i København den 7.-18. december 2009, samt til Københavnsaftalen,
- der henviser til den 16. partskonference (COP16) under UNFCCC og den sjette partskonference, der tjener som møde mellem parterne i Kyotoprotokollen (COP/MOP6), som skal afholdes i Cancún, Mexico, den 29. november til den 10. december 2010,
- der henviser til EU's klima- og energipakke fra december 2008,
- der henviser til Kommissionens meddelelse KOM(2010)0265, hvori der fremlægges en analyse af mulighederne for at nedbringe drivhusgasemissionerne med mere end 20 % og en vurdering af risikoen for kulstoflækage, og til Kommissionens meddelelse KOM(2010)0086 "International klimapolitik efter København: Handling nu for at sætte nyt skub i den globale indsats mod klimaforandringer",
- der henviser til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/101/EF af 19. november 2008 om ændring af direktiv 2003/87/EF med henblik på inddragelse af luftfartsaktiviteter i ordningen for handel med drivhusgasemissionskvoter i Fællesskabet¹,
- der henviser til fælleserklæring af 20. december 2005 fra Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, Europa-Parlamentet og Kommissionen om Den Europæiske Unions udviklingspolitik: "Den europæiske konsensus om udvikling", og særlig punkt 22, 38, 75, 76 og 105 heri²,
- der henviser til Det Europæiske Råds konklusioner af 17. november 2009 og til sin beslutning af 18. maj 2010 om sammenhæng i EU's udviklingspolitik og "offentlig udviklingsbistand plus-konceptet"³,
- der henviser til De Forenede Nationers årtusindeerklæring af 8. september 2000, der opstiller 2015-målene, som er udarbejdet af det internationale samfund i fællesskab med henblik på at udrydde fattigdom,
- der henviser til sine tidligere beslutninger om klimaændringer, navnlig beslutningerne af

¹ EUT L 8 af 13.1.2009, s. 3.

² EUT C 46 af 24.2.2006, s. 1.

³ Vedtagne tekster, P7_TA-PROV(2010)0174.

4. februar 2009 "2050: Fremtiden begynder i dag – henstillinger til EU's fremtidige integrerede politik om klimaændringer"¹ og 10. februar 2010 om resultatet af klimakonferencen i København (COP15)²,

- der henviser til forespørgsel til mundtlig besvarelse fra Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer, jf. forretningsordenens artikel 115, og til Rådets og Kommissionens redegørelser,
- der henviser til forretningsordenens artikel 110, stk. 2,
- A. der henviser til, at de videnskabelige beviser på klimaændringer og deres indvirkning er entydige og derved stiller krav om en hurtig, koordineret og ambitiøs indsats på internationalt plan til imødegåelse af denne globale udfordring,
- B. der henviser til, at udviklingslandene har bidraget mindst til klimaændringerne, men rammes hårdt af følgerne, og at klimaændringer udgør en risiko for de internationale investeringer i fattigdomsbekæmpelse, og dermed gør det vanskeligt at nå 2015-målene,
- C. der henviser til, at der er behov for at genetablere tilliden til de internationale forhandlinger om klimaændringer efter det skuffende udbytte af klimakonferencen i København,
- D. der henviser til, at udviklede lande, nye vækstlande og udviklingslande, der tilsammen tegner sig for over 80 % af de globale drivhusgasemissioner, i Københavnsaftalen har forpligtet sig til / afgivet tilsagn om at nedskære deres emissioner,
- E. der henviser til, at disse forpligtelser/tilsagn vil være utilstrækkelige til at opfylde det overordnede mål om at begrænse stigningen i den årlige globale gennemsnitlige overfladetemperatur til 2 °C (2 °C-målet),
- F. der henviser til, at disse tilsagn ikke er givet inden for et system med retlige instrumenter til at sikre overholdelsen eller tilstrækkelig "måling, rapportering eller kontrol",
- G. der henviser til, at det vil have enorme miljømæssige og økonomiske omkostninger, såfremt 2 °C-målet ikke opfyldes, bl.a. vil op mod 40 % af arterne være udrydningstruede, millioner af mennesker vil blive fordrevet på grund af stigende vandstand i havene og hyppigere ekstreme vejrforhold, høstudbyttet vil falde, fødevarerpriserne vil stige og den globale økonomiske produktion vil blive reduceret med mindst 3 %,
- H. der henviser til, at en officiel rapport³ frikendte Det Mellemsstatslige Panel om Klimaændringer (IPCC) for fejl, der ville underminere hovedkonklusionen i rapporten fra 2007 om eventuelle regionale virkninger af klimaændringer i fremtiden,
- I. der henviser til, at IPCC anslår, at 20 % af drivhusgasemissionerne skyldes skovrydning og andre ændringer i arealanvendelsen,

¹ Vedtagne tekster, P6_TA(2009)0042.

² Vedtagne tekster, P7_TA(2010)0019.

³ Udarbejdet af Nederlandenes miljøvurderingsagentur.

- J. der henviser til, at en af de vigtigste målsætninger for EU burde være at præcisere, at det er nødvendigt med en global ændring af teknologien og teknologisamarbejdet for at øge innovationstempoet og skalaen med hensyn til demonstration og udbredelse, således at alle lande får adgang til økonomisk overkommelige og bæredygtige teknologier, som også vil sikre en højere levestandard for en større del af verdens befolkning,

Overordnet mål med COP16 og EU's holdning

1. opfordrer verdens stats- og regeringschefer til at udvise reelt politisk lederskab og vilje under forhandlingerne og give dette spørgsmål højeste prioritet; beklager, at der til dato ikke har været større fremskridt med forberedelserne til Cancún;
2. understreger, at det er nødvendigt, at der bliver enighed om konkrete skridt i Cancún for at bane vejen for indgåelse af en omfattende international post 2012-aftale i Sydafrika i 2011, som bør være på højde med den seneste videnskabelige udvikling og i det mindste i overensstemmelse med 2 °C-målet, uden at det berører muligheden for at overgå til en grænse for temperaturstigningen på 1,5 °C med henblik på at sikre overlevelsen af alle nationer, folkeslag og økosystemer;
3. opfordrer Den Europæiske Union til at genfinde sin ledende rolle i klimaforhandlingerne og til aktivt at bidrage til en mere konstruktiv og gennemsigtig klimakonference i Cancún, og opfordrer derfor indtrængende Kommissionen og medlemsstaterne til at løse deres uoverensstemmelser med hensyn til arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug (LULUCF) og overskydende emissionsrettigheder (tildelte enheder) og til at tale med en stemme og sætte et højt ambitionsniveau i forhandlingerne på COP16-konferencen samt forbedre deres interne beslutningsprocedure, så de kan blive i stand til at reagere hurtigere på udviklingen under forhandlingerne, til at handle mere strategisk og til at være mere lydhøre over for tredjelande;
4. understreger betydningen af en gennemsigtig beslutningsproces og oplysninger om status over forhandlingerne, især i de sidste timer af COP16's højniveausegment, og opfordrer EU til at give sin chefforhandler en vis fleksibilitet til at reagere på udviklingen;
5. opfordrer Den Europæiske Union til offentligt og utvetydigt at bekræfte sin stærke forpligtelse i forhold til Kyotoprotokollen og til at bifalde og aktivt og konstruktivt fremme fortsættelsen af arbejdet under både AWG-KP- og AWG-LCA - forhandlingssporet, som integrerer de politiske retningslinjer fra Københavnsaftalen; opfordrer derfor Den Europæiske Union til inden Cancún åbent at erklære, at den er klar til at fortsætte med den anden forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen (2013-2020) på grundlag af de dertil knyttede mål, og til samtidig at anerkende, at det er nødvendigt med sammenlignelige fremskridt under begge spor for at bane vejen for en post 2010-aftale, som kan opfylde 2 °C-målet;
6. opfordrer EU og medlemsstaterne til at definere og gennemføre princippet om "klimaretfærdighed"; slår derfor til lyd for en billighedsklausul i fremtidige internationale klimaforhandlinger; insisterer på, at den største uretfærdighed vil opstå, hvis vi ikke kan begrænse klimaændringerne, fordi det især er fattige mennesker i fattige lande, der vil lide;

7. understreger, samtidig med at det betoner klimaforhandlingernes hastende karakter, betydningen af, at der træffes konkrete beslutninger i Cancún med hensyn til finansiering (størrelsesorden, kilder og styring), og især graden af additionalitet i finansieringen af tilpasning, skovbrug, ressourceeffektivitet, teknologioverførsel samt overvågning, rapportering og verifikation og betydningen af at sikre fuld gennemsigtighed og stærkt politisk engagement ved gennemførelsen af den hurtige opstartsfinansiering;
8. understreger i Kyotoprotokollens kølvand vigtigheden af at nå til enighed om regler for LULUCF, den fleksible mekanisme og dækningen af nye sektorer og gasser;
9. erkender, at regnskabsreglerne for tildelte enheder og LULUCF helt kunne ophæve de industrialiserede landes nuværende tilsagn om emissionsreduktion, og gentager derfor sin opfordring til, at miljømæssig effektivitet af emissionsreduktionsmålene i bilag I bør være det ledende princip for EU's tilgang til internationale regnskabsregler for skovforvaltning og LULUCF, det ledende princip for fleksible mekanismer samt for, at der tages hensyn til alle resultater, der ligger over, hvad der er forudset i den første forpligtelsesperiode under Kyotoprotokollen i forhold til målene for tiden efter 2012;
10. opfordrer til en aftale i Cancún om faste regler om LULUCF, der styrker bilag I-parternes ambitionsniveau, er udformet for at mindske emissioner fra skovbrug og arealudnyttelse, kræver, at bilag I-parter gør rede for eventuelle stigninger i emissionerne fra LULUCF, og er i overensstemmelse med parternes eksisterende forpligtelser til at beskytte og forbedre dræn og reservoirer for drivhusgasser;
11. mener, at EU's fremtidige klimadiplomati bør fokusere på stærke politiske aftaler med tredjelande, politikker om opbygning af effektive mekanismer for internationalt samarbejde om klimaændringer både i og uden for UNFCCC og klimasamarbejde med tredjelande med henblik på levering af praktisk støtte til klimaforenelig udvikling med lavt kulstofforbrug rundt om i verden;
12. understreger, at bevarelse af biodiversitet og anvendelse af den økosystembaserede tilgang er de mest effektive og omkostningseffektive strategier til modvirkning af og tilpasning til klimaændringer; fastholder, at modvirknings- og tilpasningsforanstaltninger ikke kan være rent teknologiske;

Reduktionsforpligtelser

13. gentager, at 2 °C-målet ifølge videnskabelig dokumentation fremlagt af IPCC forudsætter, at de globale drivhusgasemissioner topper senest i 2015, reduceres med mindst 50 % i forhold til 1990-niveauet inden 2050 og fortsætter med at falde derefter;
14. opfordrer alle internationale parter, inklusive USA og Kina, til at tilbyde mere ambitiøse forpligtelser om emissionsreduktioner på grundlag af princippet om fælles, men differentieret ansvar for at sikre, at 2 °C-målet kan overholdes og ikke foregribe en temperaturgrænse på 1,5 °C, for således at have en høj sandsynlighed for at beskytte overlevelse af alle nationer, folkeslag og økosystemer;
15. erindrer om, at den internationale aftale bør sikre, at de samlede reduktioner af

drivhusgasemissioner i de udviklede lande når op i den høje ende af de 25-40 % i forhold til 1990-niveauet inden 2020, som anbefales af IPCC, og at de nyeste forskningsdata tyder på, at der mindst er behov for en 40 % emissionsreduktion for med kun 50 % sandsynlighed at kunne nå 2 °C-målet; opfordrer til, at disse reduktioner opnås internt; erindrer om, at der bør fastsættes et langsigtet mål for EU og de andre udviklede lande på mindst 80 % i forhold til 1990-niveauet inden 2050;

16. gentager behovet for, at der vedtages et internt reduktionsmål for drivhusgasser for Den Europæiske Union på 30 % i forhold til 1990-niveauet inden 2020 af hensyn til den fremtidige økonomiske vækst i Den Europæiske Union;
17. glæder sig over Kommissionens meddelelse og dens analyser af, hvad der kræves for at opnå en reduktion på 30 %; støtter den ide, der kommer til udtryk i meddelelsen, at det uafhængigt af udfaldet af internationale forhandlinger er i EU's egen interesse at forfølge et reduktionsmål på mere end 20 %, fordi dette samtidig vil fremme grøn beskæftigelse, vækst og sikkerhed; og opfordrer derfor Kommissionen til at fremsætte et forslag om, at EU højner sit ambitionsniveau og ensidigt fastsætter et reduktionsmål for 2020, der er højere end 20 %;
18. minder om, at på grund af fald i emissionerne som følge af recessionen er de årlige omkostninger for at opnå en 20 % reduktion i 2020 faldet med en tredjedel fra 70 mia. EUR til 48 mia. EUR, og at omkostningerne ved en reduktion på 30 % nu anslås til 11 mia. EUR mere end den oprindelige 20 % reduktion, dvs. en merudgift på mindre end 0,1 % af værdien af EU's økonomi;
19. erkender, at det kun er muligt at nå 2 °C-målet, hvis også udviklingslandene som gruppe, navnlig de mest udviklede af dem, opnår en væsentlig og kvantificerbar afvigelse i forhold til den aktuelt forventede emissionsvækstrate i størrelsesordenen 15-30 % under "business as usual"-scenariet i 2020, og at dette vil kræve finansiel, teknisk og teknologisk støtte til kapacitetsopbygning fra de udviklede lande; erkender, at der kræves større støtte, hvis der skal opnås et lavere temperaturmål;
20. understreger, at udviklingslandene vil blive hårdest ramt af følgerne af klimaændringer, og at det derfor er i deres store interesse at bidrage til en vellykket indgåelse af en international aftale; glæder sig over de meget ambitiøse tilsagn fra nogle udviklingslande, såsom Costa Rica og Maldiverne, og visse nye vækstlande, såsom Mexico og Brasilien, og beklager, at andre nye vækstlande endnu ikke har fulgt dette eksempel;
21. påskønner indsatsen fra de europæiske byer, der har undertegnet borgmesteraftalen; glæder sig over byernes vilje til at bekæmpe klimaændringer; anerkender den indsats, der gøres i mange europæiske byer med hensyn til transport og mobilitet; understreger behovet for at fortsætte ad samme spor og lede efter mere miljøvenlige alternativer, der vil forbedre borgernes livskvalitet;

Finansiering

22. erindrer om, at de udviklede lande i Københavnsaftalen har forpligtet sig til at stille nye og supplerende midler på mindst 30 mia. USD til rådighed i perioden 2010-2012 og 100

mia. USD pr. år fra 2020 med særlig vægt på de sårbare og mindst udviklede lande; opfordrer Den Europæiske Union til at lette oprettelsen af en grøn klimafond, der skal yde 100 mia. USD om året fra 2020;

23. erindrer om, at det samlede bidrag fra EU til udviklingslandenes afbødningsindsats og tilpasningsbehov bør være supplerende og på mindst 30 mia. EUR om året frem til 2020, hvilket er et beløb, der kan stige i takt med ny viden om alvoren af klimaændringerne og omfanget af de dermed forbundne omkostninger; opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at øge EU's andel, da denne ikke er tilstrækkelig til at nå de lovede 30 mia. USD til den hurtige opstartsfinansiering;
24. anser en rettidig gennemførelse af hurtig opstartsfinansiering for at være den vigtigste faktor i opbygningen af en atmosfære af tillid før og under Cancún; understreger behovet for, at de 7,2 mia. EUR, som EU og medlemsstaterne har givet tilsagn om, er nye midler og ligger ud over den officielle udviklingsbistand (ODA) med en afbalanceret fordeling mellem tilpasning og modvirkning, og opfordrer Den Europæiske Union til gennem Kommissionens GD for Klima at sikre fuld gennemsigtighed, når den fremlægger koordinerede rapporter om gennemførelsen i Cancún og herefter på årlig basis;
25. understreger, at overvågning, rapportering og verifikation af finansiering skal omfatte et rimeligt, fælles referencegrundlag, i forhold til hvilket bidrag regnes som nye og supplerende; anbefaler, at referencegrundlaget udgøres af det mangeårige tilsagn om at yde 0,7 % af bruttonationalindkomsten (BNI) som offentlig udviklingsbistand eller andre tilsvarende nationale mål, hvor disse er højere;
26. opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til at overholde deres forpligtelser og garantere, at midlerne til tilpasning og modvirkning ligger ud over målet om officiel udviklingsbistand på 0,7 % af BNI, og angive, hvor stor en del af forpligtelsen der vil komme fra offentlig finansiering; understreger endvidere, at der skal mobiliseres både nationale og internationale ressourcer fra alle mulige kilder (f.eks. afgifter på finansielle transaktioner, internationale afgifter på handel, nationale emissionsafgifter, afgifter på flyrejser og bortauktionering af tildelte enheder) for at bidrage til, at dette mål nås;
27. opfordrer Den Europæiske Union til at stille forslag om indførelse af en afgift på 0,01 % på finansielle transaktioner, hvilket ville resultere i indtægter på 20 mia. EUR om året, som vil kunne anvendes til fordel for udviklingslandene, så de kan afbøde og tilpasse sig klimaændringerne; mener, at dette bidrag kan anvendes til bekæmpelse af skovrydning, skovforringelse og ørkendannelse;
28. betoner, at etablerede principper for udviklingspolitik, såsom god regeringsførelse og demokratisk deltagelse i beslutningsprocessen, skal respekteres og gennemføres i forbindelse med finansiering til afbødning og tilpasning gennem nye mekanismer; mener desuden, at modtagerlandene skal dokumentere, at midlerne anvendes til de anførte og godkendte projekter;
29. minder om, at COP16-forhandlerne for at tilvejebringe flere finansielle ressourcer og investeringer bør tage højde for landenes ejerskab, effektiv anvendelse af ressourcerne og størst mulig virkning, samtidig med at de også sikrer finansiering til de mest sårbare lande og samfund;

Overvågning, rapportering og verifikation

30. glæder sig over bestemmelserne i Københavnsaftalen om overvågning, rapportering og verifikation og om internationale drøftelser og analyser, og opfordrer Den Europæiske Union til at samarbejde med alle parter om at få vedtaget retningslinjer for gennemførelsen af disse bestemmelser i Cancún;
31. tager til efterretning, at målinger af EU's tilsyneladende succes med hensyn til reduktion af CO₂-emissionerne indtil videre ikke tager behørigt højde for udflytningen af industriproduktion til steder uden for Unionen, og bemærker, at den faktiske reduktion af de CO₂-emissioner, som stammer fra forbrug i EU, måske er betydeligt lavere end de tal, der nævnes, og mener, at der skal tages højde for denne skævhed både i forbindelse med udviklingen af fremtidige EU-politikker og i internationale forhandlinger;

Samarbejde med udviklingslande og tilpasning

32. understreger, at de udviklede lande har et historisk ansvar for uoprettelige klimaændringer, og erindrer om forpligtelsen til at bistå udviklingslandene og de mindst udviklede lande med at tilpasse sig disse ændringer, herunder ved at yde finansiel støtte til nationale handlingsplaner for tilpasning (NAPA'er), der er vigtige instrumenter for tilpasning til klimaændringerne, som fremmer ejerskab;
33. erkender betydningen af proaktiv tilpasning til de uundgåelige konsekvenser af klimaændringerne, især i de af verdens regioner, som er hårdest ramt af klimaændringerne, og navnlig for at beskytte de mest sårbare grupper i de forskellige samfund, og opfordrer derfor til en aftale i Cancún med stærke politiske og finansielle forpligtelser rettet mod at hjælpe disse udviklingslande med kapacitetsopbygning;
34. glæder sig over den beslutning, der blev truffet i København, om oprettelse af en teknologimekanisme; opfordrer EU og medlemsstaterne til at styrke deres eksisterende klimapartnerskaber med udviklingslande og til at indgå nye partnerskaber, hvor sådanne ikke allerede findes, og yde yderligere finansiel støtte til udvikling og overførsel af teknologi, indgå aftaler om intellektuelle ejendomsrettigheder samt fremme institutionel kapacitetsopbygning;
35. understreger, at udviklingsperspektivet er af vital betydning for mange udviklingslande og nye vækstlande; erkender, at dette mål bør spille en mere fremtrædende rolle i forhandlingerne, og gentager EU's tilsagn om at støtte de mindst udviklede lande på deres vej til en højere levestandard; understreger, at det er muligt at sikre en højere levestandard gennem valg af mere bæredygtige løsninger;
36. understreger, at de lande, som ikke er omfattet af bilag I, ikke kan behandles under ét, eftersom deres kapaciteter med hensyn til investering i afbødning af og tilpasning til klimaændringerne og deres kapaciteter til at foretage justeringer på baggrund af klimaændringerne ikke er ens; fremhæver desuden, at nogle af disse lande allerede er store udledere af CO₂ og har en høj vækstrate for CO₂-emissioner;
37. understreger, at sikring af politikkoherens og integration af miljøspørgsmålet i

udviklingsprojekter er kernen i en effektiv afbødnings- og tilpasningsstrategi for klimaændringer fra EU's side; insisterer i særdeleshed på behovet for at stimulere udviklingsspor, der fremmer diversificerede og decentraliserede økonomier; beklager samtidig dybt, at EU ikke har gjort de store fremskridt med hensyn til integrering af miljøspørgsmålet i sit udviklingssamarbejde og i andre europæiske sektorspecifikke politikområder;

38. minder om, at både den ændrede arealanvendelse og landbruget er skyld i en betydelig del af drivhusgasemissionerne i udviklingslandene; opfordrer EU til at fremme økologisk landbrug, navnlig i de mindst udviklede lande (LDC), eftersom dette bidrager både til afbødning af klimaændringerne og fattigdomsbekæmpelse ved at skabe diversificering i de lokale samfunds indtægter;
39. opfordrer EU til at gøre sig til talsmand for, at det internationale forum for oprindelige folk skal blive part i COP16-forhandlingerne, eftersom disse folk i særlig grad påvirkes af klimaændringerne og mekanismerne til tilpasning til og afbødning af klimaændringer;
40. understreger, at en kollektiv indsats mod klimaændringer skal omfatte stærke styringsstrukturer og -procedurer, der giver udviklingslandene større indflydelse, og opfordrer derfor EU til at bidrage til en institutionel arkitektur, der er åben, gennemsigtig og retfærdig og sikrer en ligelig repræsentation af udviklede lande og udviklingslande i sine relevante styrende organer;

REDD og ørkendannelse

41. understreger, at naturlige drivhusgasdræn, såsom skove, er det mest effektive middel til afbødning af klimaændringerne på grund af deres CO₂- absorptionskapacitet, og opfordrer indtrængende parterne til at anerkende behovet for skovbevarelse og udvikling af en skovplantningspolitik, der skal integreres i en international klimaaftale;
42. mener, at der skal ydes en betydelig økonomisk, teknisk og administrativ bistand for at standse bruttorrydningen af tropisk skov senest i 2020, og gentager, at offentlig finansiering er det mest realistiske redskab i dette tidsperspektiv; opfordrer Den Europæiske Union til at arbejde hen imod konkrete beslutninger om reduktion af emissioner fra skovrydning og skovferringelse (REDD) i Cancún, bl.a. med konkrete målsætninger;
43. opfordrer EU til aktivt at støtte "REDD-plus"-mekanismen for bedre at kunne kortlægge incitamenterne til skovrydning og sikre, at oprindelige folk og lokalsamfund virkelig inddrages i overvågningen og rapporteringen; opfordrer desuden EU til at sikre, at REDD indeholder beskyttelsesforanstaltninger eller en adfærdskodeks, der sikrer, at rettighederne for de mennesker, der bor i skovene, ikke krænkes, og at tabet af skov stoppes effektivt;
44. støtter oprettelsen af en mekanisme til reduktion af emissionerne fra skovrydning og skovferringelse og forbedring af den naturlige optagelse af drivhusgasser, hvilket fremmer bevarelse af biodiversiteten; støtter ligeledes den rolle, som bevarelse, bæredygtig skovforvaltning og styrkelse af CO₂-lagrene i skovene i udviklingslandene (REDD+) spiller;

45. beklager, at finansieringen af REDD er baseret på en så bred definition af skove, der kan omfatte plantager med en enkelt ikke-hjemmehørende art; mener, at denne definition kan give et uhensigtsmæssigt incitament til at om dirigere midler fra den meget nødvendige beskyttelse af gamle og oprindelige skove til nye kommercielle plantager;
46. opfordrer derfor Kommissionen og medlemsstaterne til inden for rammerne af Hjælpeorganet for Videnskabelig og Teknologisk Rådgivning samt andre internationale fora at arbejde for en ny FN-definition af skove på grundlag af biomer, som afspejler de vidtspændende variationer mellem forskelligartede biomer med hensyn til biodiversitet og kulstofværdier, samtidig med at der klart sondres mellem skove bestående af hjemmehørende arter og skove, hvor træmonokulturer og ikke-hjemmehørende arter er fremherskende;
47. mener, at synergien mellem de tre Rio-konventioner om den biologiske mangfoldighed (CBD), klimaændringer (UNFCCC) og ørkendannelse (UNCCD) bør styrkes; opfordrer Kommissionen og medlemsstaterne til aktivt at støtte tanken om at afholde et møde på højt plan inden for rammerne af de tre Rio-konventioner som led i Rio+20-topmødet i 2012;
48. understreger, at adgang til drikkevand ifølge FN's Generalforsamlings resolution af 28. juli 2010 er en menneskeret, og opfordrer til særlig beskyttelse af vand, idet det er særlig sårbart over for virkningerne af klimaændringerne, som vil kunne føre til et fald i mængden og kvaliteten af det vand, der er til rådighed, navnlig drikkevand;

Omstilling i retning af en bæredygtig økonomi og industri

49. understreger, at mange lande bevæger sig hurtigt i retning af en ny bæredygtig økonomi, hvilket har mange forskellige årsager, herunder klimabeskyttelse, ressourceknaphed og -effektivitet, energisikkerhed, innovation og konkurrencedygtighed; noterer sig omfanget af de økonomiske stimuleringsplaner rettet mod energiomstilling i lande som USA og Kina;
50. opfordrer til en aftale om sikring af lige vilkår på internationalt plan for CO₂-intensiv industri; påpeger betydningen af en bindende international aftale for industriens konkurrenceevne i EU's medlemsstater, og understreger derfor Bali-handlingsplanens betydning;

Lavkulstoføkonomi og teknologisk samarbejde

51. mener, at Den Europæiske Union uanset fremskridtene i de internationale forhandlinger omgående bør vedtage de nødvendige politikker og instrumenter for at fremme udviklingen af en mere bæredygtig, kulstoffattig og ressourceeffektiv økonomi, som vil mindske klimaændringerne, forbedre luft- og miljøkvaliteten, højne sundhedsniveauet, skabe energisikkerhed og nye arbejdspladser og sikre, at Den Europæiske Union bliver den mest konkurrencedygtige og bæredygtige økonomi i en verden, hvor investeringerne kanaliseres mere og mere over mod renere teknologier;
52. bemærker, at klimaændringer er en global udfordring, for hvilken der ikke findes en enkelt politisk og teknologisk løsning, men at en samlet udnyttelse af de forhåndenværende

muligheder og en drastisk forøgelse af effektiviteten på alle områder i de udviklede landes og udviklingslandes økonomi og samfundsstruktur kan bidrage til løsning af ressource- og fordelingsproblemet og bane vej for en tredje industriel revolution;

53. understreger, at en aftale vil kunne give de nødvendige impulser til en bæredygtig "New Deal", der vil kunne sætte skub i den bæredygtige vækst, fremme miljømæssigt bæredygtige teknologier, nedbringe energifhængigheden og sikre beskæftigelsen og den sociale og økonomiske samhørighed i såvel industrialiserede lande som udviklingslande;
54. minder om G20's klimapolitiske aftale om udfasning af støtte til fossile brændstoffer og opfordrer Kommissionen til at fremsætte forslag til en europæisk strategi for gennemførelse heraf med tidsfrister og sociale kompensationsordninger, hvor det er relevant;

Forskning og teknologi

55. er overbevist om, at en global omstilling inden for teknologi og teknologisk samarbejde er nødvendig for at sikre, at alle lande kan få adgang til bæredygtig teknologi til en overkommelig pris; bemærker, at enhver fremtidig aftale bør indeholde brugbare mekanismer for adgang til ren teknologi;
56. bemærker, at eftersom kampen mod klimaændringerne gør det påkrævet, at der sker en reduktion ikke alene af emissioner, men af vores samlede økologiske fodaftryk, er innovation afgørende i denne nødvendige forandringsproces, og innovation skal derfor være bæredygtig, økologisk, social, retfærdig og økonomisk overkommelig;
57. påpeger, at et netværk af klimainnovationscentre som en del af denne mekanisme kunne være et nyttigt middel til fremme af teknologisk udvikling, samarbejde, formidling og innovation;
58. understreger, at udvikling og anvendelse af banebrydende teknologier er nøglen til bekæmpelse af klimaændringerne, samtidig med at vi overbeviser vores partnere i hele verden om, at emissionsreduktioner er mulige, uden at der mistes konkurrenceevne og arbejdspladser; anmoder Kommissionen om at vurdere forskellige incitamenter til klimavenlig innovation, f.eks. ved at belønne virksomheder, som går forrest; opfordrer til et internationalt tilsagn om øgede investeringer i forskning og udvikling inden for banebrydende teknologier i de relevante sektorer;
59. bemærker, at nylige videnskabelige undersøgelser støtter den grundlæggende antagelse, at den menneskeskabte globale opvarmning skal tackles ved at nedbringe mængden af CO₂ og andre drivhusgasser; konstaterer, at der er behov for yderligere forskning på områder såsom temperaturstigningernes omfang og tidshorizont, identificering af klimaændringernes følgevirkninger på regionalt og lokalt plan, men også påvirkningen fra arealanvendelse, kulstofpartikler og fine partikler samt yderligere forskning om de tilsvarende tilpasningsforanstaltninger;
60. mener, at klimaændringer er et meget komplekst spørgsmål, der omfatter mange videnskabelige discipliner, og at de politiske beslutninger på dette område skal være bakket op af solide videnskabelige argumenter; opfordrer derfor Kommissionen til at

holde Europa-Parlamentet løbende underrettet om alle væsentlige nye videnskabelige innovationer eller udviklinger;

61. understreger, at der i EU-budgettet bør lægges vægt på forskning, innovation og udbredelse af teknologi for bedre at afspejle EU's ambitioner om bekæmpelse af klimaændringerne og omstilling i retning af en bæredygtig økonomi;

Energi samt energi- og ressourceeffektivitet

62. påpeger, at der i hele verden er skønsmæssigt to milliarder mennesker, som fortsat ikke har adgang til bæredygtig energi til overkommelige priser; understreger behovet for at tage fat på spørgsmålet om energifattigdom i overensstemmelse med de klimapolitiske målsætninger; bemærker, at der står energiteknologier til rådighed, som tager højde for både global miljøbeskyttelse og lokale udviklingsbehov;
63. beklager, at energibesparelspotentialet ikke ofres tilstrækkelig opmærksomhed på internationalt plan og navnlig i EU; bemærker, at energibesparelser og forbedringer af energieffektiviteten vil spare ressourcer, nedbringe emissionerne, øge energisikkerheden, skabe nye arbejdspladser og gøre økonomien mere konkurrencedygtig; opfordrer EU til at lægge mere vægt på energibesparelser i internationale forhandlinger;
64. understreger betydningen af at kombinere bekæmpelsen af klimaændringer med forpligtelsen til at reducere vores samlede økologiske fodaftryk og stræbe efter bevarelse af naturressourcer, eftersom økoinnovative teknologier og alternative muligheder for kulstoffattig energi afhænger af knappe ressourcer;

International handel

65. understreger med henvisning til WTO-aftalens præambel og artikel XX, litra b), d) og g), i GATT, at den internationale handel ikke må føre til overudnyttelse af de naturlige ressourcer; insisterer i forbindelse med WTO-forhandlinger og bilaterale handelsaftaler på, at liberaliseringen af handelen, navnlig med naturlige råvarer, ikke må bringe en bæredygtig ressourceforvaltning i fare;
66. påpeger mulighederne for at lade EU vise et godt eksempel ved at fjerne hindringer, såsom told og afgifter, for handel med grøn teknologi og miljø- og klimavenlige produkter og fremme miljørigtige varer og tjenesteydelser, og henleder i denne forbindelse opmærksomheden på Bali-handlingsplanen og Den Grønne Københavnsklimatefond;

Et globalt CO₂-marked

67. opfordrer EU og dens partnere til inden for den nærmeste fremtid at finde frem til den mest effektive måde at fremme forbindelser på mellem EU's emissionshandelsordning og andre handelsordninger med henblik på at skabe et globalt CO₂-marked, hvilket vil kunne sikre større mangfoldighed i reduktionsmulighederne, forbedre størrelsen af og likviditeten på markedet, gennemsigtigheden og i sidste ende føre til en mere effektiv

fordeling af ressourcer;

68. understreger imidlertid, at der i forbindelse med en sådan indsats skal tages ved lære af erfaringerne fra den seneste finansielle krise samt manglerne i EU's emissionshandelsordning med henblik på at opnå gennemsigtighed, forhindre spekulation og sikre, at der rent faktisk opnås emissionsreduktioner;
69. understreger, at risikoen for kulstoflækage i en global kontekst med konkurrenceprægede markeder er en alvorlig bekymring i visse sektorer, som er vigtige elementer i den samlede industrielle produktkæde, herunder varer til bekæmpelse af klimaændringer; anmoder Kommissionen om at foretage yderligere analyser af denne risiko og foreslå passende og effektive foranstaltninger med henblik på at bevare EU's økonomis internationale konkurrenceevne og på samme tid sørge for, at EU's CO₂-fodaftrek ikke vokser;
70. opfordrer til en reform af de projektbaserede mekanismer, såsom CDM (mekanismen for bæredygtig udvikling) og JI (fælles gennemførelse), ved at indføre strenge projektkvalitetsstandarder, der sikrer respekt for menneskerettighederne og pålidelige, verificerbare og faktiske yderligere emissionsreduktioner, som også støtter bæredygtig udvikling i udviklingslandene; er endvidere enig i Kommissionens opfattelse af, at der for perioden efter 2012 bør indgås en aftale om sektorbestemte mekanismer for økonomisk mere udviklede udviklingslande, mens der bør være adgang til CDM for de mindst udviklede udviklingslande;
71. fastholder, at EU og medlemsstaterne primært skal opfylde deres afbødningsforpligtelser inden for EU, og erindrer alle parter om, at anvendelse af fleksible mekanismer bør holdes på et minimum;

International luftfart og søtransport

72. minder om, at transport er den mest drivhusgasintensive sektor på verdensplan, og at den i udviklede lande tegner sig for 30 % og på verdensplan for 23 % af de samlede emissioner; beklager de manglende fremskridt i håndteringen af spørgsmålet om global luftfart og søtransport og insisterer på nødvendigheden af at inkorporere den internationale luftfart og søtransport i en aftale under UNFCCC;
73. opfordrer – for at undgå øgede drivhusgasemissioner på grund af transport inden 2050 – EU til at sikre, at de samlede virkninger fra luftfart og søtransport tages i betragtning i den internationale aftale, og at reduktionsmålene for luftfartssektoren og skibsfartssektoren er de samme som for andre industrisektorer;
74. glæder sig over tilsagnet fra flyselskaber i hele verden om at fastholde en brændstoføkonomiforbedring på 1,5 % om året frem til 2020, om at opnå CO₂-neutral vækst fra 2020 og fremefter og om at realisere en reduktion på 50 % i CO₂-emissionerne i forhold til 2005-niveauet inden 2050;
75. bemærker, at halvdelen af emissionerne fra vejtransport udledes af private køretøjer, og at en god del af de emissioner, der tilskrives industrien, kommer fra raffinering af brændstof;

mener, at der set i lyset af den stadig stigende mængde emissioner fra vejtransport fortsat bør træffes foranstaltninger med krav om, at fabrikanter skal forbedre deres køretøjers energi- og miljøpræstationer;

Delegation fra Europa-Parlamentet

76. mener, at EU's delegation spiller en vigtig rolle i klimaforhandlingerne, og finder det derfor uacceptabelt, at medlemmerne af Europa-Parlamentets del af denne delegation ikke kunne deltage i EU's koordineringsmøder på den foregående partskonference; mener desuden, at Kommissionen – som det fastslås i den rammeaftale, der blev indgået mellem Kommissionen og Europa-Parlamentet i maj 2005 og genforhandlet i 2009 – når den repræsenterer Fællesskabet, på Parlamentets anmodning skal lette deltagelse af medlemmer af Parlamentet som observatører i EU-delegationer, der forhandler multilaterale aftaler; minder om, at Europa-Parlamentet i henhold til Lissabontraktaten (EUF-traktatens artikel 218) skal godkende aftaler mellem EU og tredjelande eller internationale organisationer; forventer, at formændene for Europa-Parlamentets delegation i det mindste får lov til at deltage i EU's koordineringsmøder i Cancún;
77. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet, Kommissionen, medlemsstaternes regeringer og parlamenter samt til sekretariatet for FN's rammekonvention om klimaændringer med anmodning om, at den bliver fremsendt til alle kontraherende parter uden for EU.